

**Mál nr. 342/2013**  
**M og**  
**Vátryggingafélagið V v. Starfsábyrgðartryggingar L**

**Krafa sjúklings um bætur vegna beinaukandi kjálkaaðgerðar þ. 5.10.2004.**

**Gögn.**

1. Málskot móttakið þ. 7.10.2013 ásamt fylgiskjöllum 1-18
2. Bréf V dags. 28.10.2013 ásamt fylgiskjöllum 1-2.

**Málsatvik.**

M gekkst undir beinaukandi kjálkaaðgerð í efri góm hjá L þ.5.10.2004. M segir að eftir aðgerðina hafi hún verið dofin í andliti og með rangskynjanir í húð og andliti m.a. við efri vör. M segir að L hafi sagt sér að dofinn mundi hverfa fljótlega en raunin hefði ekki orðið sú heldur hefði dofinn aukist og náð að lokum yfir stóran hluta andlits M. Í lok október 2004 fékk M meinvarp í heila og fór í stera- og geislameðferð vegna þess. M leitaði til annarra lækna en L og töldu þeir að M hefði orðið fyrir taugaskaða við umrædda aðgerð L. M krefst bóta úr starfsábyrgðartryggingu L vegna taugaskaða sem hún hafi orðið fyrir við aðgerðina þ. 5.10.2004 og vísar m.a. í matsgerð dags. 20.1.2011 sem framvæmd var skv. beiðni lögmanns M og V. Þar kemur m.a. fram að M er haldin verulegum dofa í andliti sem veldur margvíslegum alvarlegum afleiðingum fyrir M. Af hálfu M er fullyrt að skýrt orsakasamband sé á milli lækni-meðferðar L í umræddri aðgerð og tjóns M og er m.a. vísað í ofangreinda matsgerð þar sem segir: “Matsmenn telja lítinn sem engan vafa vera um að hér er um afleiðingu af umræddri aðgerð að ræða.” og “Matsmenn telja því yfirgnæfandi líkur fyrir því að rekja megí núverandi einkenni til aðgerðarinnar 05.10.2004.” Varanleg örorka M var metin 45% og varanlegur miski 35%. Af hálfu M er á því byggt að við lækni-meðferðina hafi átt sér stað mistök sem L beri skaðabótaábyrgð á og sé bótaskyldu úr ábyrgðartryggingu hjá V. Af hálfu M er því haldið fram að ekki sé hægt að leggja álitssgerð Landlæknis og læknisins Júlíusar Schopka til grundvallar í málinu vegna annmarka á þeirri álitssgerð. Bent er á að samtímagögn af hálfu L séu ónákvæm og ófullnægjandi og verði L að bera hallann af því. M byggir á því að tjón M sé bótaskyldt á grundvelli sakarreglu íslensks skaðabótaréttar með vísan til reglna um sérfræðiábyrgð enda hafi ekki verið sýnd sú aðgæsla og vandvirkni sem gera hafi mátt kröfu um við umrædda lækni-meðferð. V hafnar bótaskyldu og segir að samkvæmt sjúkraskrá séu ekki skráðar kvartanir M vegna andlitsverkja frá október 2004-febrúar 2005, en ítarleg skoðun hafi farið fram á M þ.28.10.2004 vegna gruns um alvarleg veikindi M í höfði. V segir að matsgerð Garðars Guðmundssonar og Ingvars Sveinbjörnssonar dags. 20.1.2011 verði ekki lögð til grundvallar í máli þessu, en í matsbeiðni sé spurt hvort matsmenn telji orsakatengsl sönnuð milli lækni-meðferðar L þ. 5.10.2004 og núverandi einkenna M, en þó að orsakatengsl væru þá dugi það ekki að mati V eitt og sér til að bótaskylda teljist vera til staðar úr frjálsri ábyrgðartryggingu L. V bendir á að ofangreindrar matsgerðar hafi verið aflað vegna sjúklingatryggingar en ekki ábyrgðartryggingar. V segir að matsmenn fullyrði ekki að einkenni M séu afleiðing aðgerðarinnar hjá L og vísar í matsgerðina þar sem segir: “Matsmenn telja lítinn sem engan vafa vera um að hér er um afleiðingu af umræddri aðgerð að ræða og samkvæmt áliti sérfræðings er orsökina annað hvort staðdeyfingin eða notkun sjálfhaldandi haka” V segir að L hafi ekki notað sjálfhaldandi haka við aðgerðina. Þá segir V að deyfingin á M í umrætt sinn hafi verið deyfing af hefðbundnum styrkleika til tannlækninga. V segir að M hafi ekki sannað mistök af hálfu L sem hafi valdið tjóni hennar sem hér ræðir um, en sönnunarbyrðin hvíli á M. Þá fari fjarri að í matsgerðinni komi fram sönnun fyrir því að fyrir liggi orsakatengsl milli aðgerðarinnar sem L framkvæmdi á M og einkenna hennar. Þá vísar V til álits Landlæknis sem sé unnið af sérfræðingi í munni- og

kjálkaskurðlækningum þar sem fram komi að faglega og eðlilega hafi verið staðið að aðgerð M þ. 5.10.2004.

### Álit.

Í álitsgerð sem unnin var af Júlíusi Helga Schopka sérfræðingi í munn- og kjálkaskurðlækningum dags. 3.júní 2009 að beiðni Landlæknisembættisins vegna aðgerðar sem M gekkst undir hjá L þ. 5.10.2004 og eftirmeðferð M hjá L segir í niðurstöðu:

”Mitt álit er að aðgerð sú sem” L ”tannlæknir framkvæmdi á” M ”hafi verið framkvæmd með viðurkenndri aðferð og viðurkenndum efnum. Að henni var því faglega staðið að mínu mati. Eftirmeðferð virðist einnig hafa verið með eðlilegum hætti. Ekki er óhugsandi að skynbreytingar þær sem eru á efri vör og kinn” M ”hafi orðið í kjölfarið á umræddri aðgerð. Sé það tilfellið er að mínu mati um að ræða sjaldgæfa aukaverekun og verður rangri tækni eða ófaglegri meðferð ekki kennt um.”

Niðurstaða Júlíusar Helga Schopka er því samkvæmt ofangreindu sú að L hafi staðið faglega og eðlilega að ofangreindri aðgerð á M og eftirmeðferð. Matsgerð Garðars Guðmundssonar og Ingvars Sveinbjörnssonar hnekkir þeirri niðurstöðu ekki eða önnur gögn sem hafa verið lögð fram í málinu. Af þeim sökum þar sem M hefur ekki tekist að sýna fram á að L hafi gerst sekur um handvömm eða rangar lækningaaðferðir, ranga notkun tækja eða deyfilyfja eða L staðið illa að eftirmeðferð, þá hefur ekki verið sýnt fram á að L hafi unnið til sakar sem leiði til bótaskyldu úr starfsábyrgðartryggingu L hjá V. M á því ekki rétt á bótum úr starfsábyrgðartryggingu L hjá V.

### Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr starfsábyrgðartryggingu L hjá V.

Reykjavík 26.11.2013.

---

Þóra Hallgrímsdóttir hdl.

---

Valgeir Pálsson hrl.

---

Jón Magnússon hrl.